

דף לג.

עין משפט א.

הרמב"ם הל' ביאת המקדש פ"ד ה"י

כָּל קִרְבָּנוֹת הַצְּבוּר קְבוּעַ זְמַנָּם. **ק** לְפִיכָף כָּלֵן דּוֹחִין אֶת
הַשֶּׁבֶת וְאֶת טְמֵאת הַמֵּת:

הרמב"ם הל' קרבן פסח פ"ז ה"א

רְבִים שֶׁהָיוּ טְמֵאֵי מֵת בְּפֶסַח רְאֵשׁוֹן **ר** אִם הָיוּ מְעוּט
הֶקְהָל הָרִי אֵלּוּ נִדְחִין לְפֶסַח שְׁנֵי כְּשָׂר הַטְּמֵאִים. אָבֵל
אִם הָיוּ רַב הֶקְהָל טְמֵאֵי מֵת אוֹ שֶׁהָיוּ הַכֹּהֲנִים אוֹ כְּלֵי
שָׁרֵת טְמֵאִים טְמֵאת מֵת אֵינָן נִדְחִין. אֲלֵא יִקְרִיבוּ כָּלֵן
הַפֶּסַח בְּטְמֵאָה הַטְּמֵאִים עִם טְהוּרִים. שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר
ט-ו) וַיְהִי אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ טְמֵאִים לְנַפְשׁ אָדָם יַחֲדָיִם

ק. כסף משנה: כל קרבנות הצבור קבוע זמנן וכו'. ברפ"ב דתמורה (דף י"ד) תנן יש
בקרבנות הצבור מה שאין בקרבנות היחיד שקרבנות הצבור דוחים את השבת ואת
הטומאה וקרבנות יחיד אינם דוחים לא את השבת ולא את הטומאה אמר ר"מ והלא חביתי
כהן גדול ופר י"ה קרבן היחיד ודוחין את השבת ואת הטומאה אלא שזמננו קבוע ופירש"י
אלא שזמננו קבוע כלומר אין הטעם תלוי אלא בקביעות זמן אותן שזמנן קבוע שאם עבר
הזמן אין להם תשלומין דוחים שבת וטומאה אפי' דיחיד וכל שאין להם זמן קבוע אינם
דוחים שבת וטומאה ואפילו דצבור כגון פר העלם דבר של צבור ושעירי ע"ז עכ"ל ומשמע
שדברי ר"מ הם דברים אמתיים וכן כתב רבינו בפירוש המשנה וכן משמע בגמרא פרק
הוציאו לו (דף נ') וכן בפ"ק דיומא עלה ד' וא"כ יש לתמוה על זה שכתב כאן כל קרבנות
הצבור קבוע להם זמן שהרי פר העלם דבר של צבור ושעירי ע"ז אין זמנן קבוע ואפשר
דה"ק כל קרבנות הצבור הקבועים:

ר. כסף משנה: רבים שהיו טמאי מת בפסח ראשון וכו'. משנה בפרק כיצד צולין (דף
ע"ט). ומ"ש או כלי שרת טמאים. שם בכרייתא. ומ"ש ודבר זה בטומאת המת בלבד
כמו שביארנו בביאת המקדש. פ"ד:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

נְדָחִים וְאֵין הַצְּבוּר נְדָחָהּ. וְדָבָר זֶה בְּטִמְאַת הַמֵּת בַּלְבָּד
כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ בְּבִיאַת הַמֶּקֶדֶשׁ:

עין משפט ב.

הרמב"ם הל' בכורות פ"א ה"ה

מִצּוֹת בְּכוֹר בְּהֵמָה טְהוֹרָה נוֹהֶגֶת בְּאֶרֶץ וּבְחוּצָה לְאֶרֶץ ש
וְאֵין מְבִיאִין בְּכוֹרוֹת מְחוּצָה לְאֶרֶץ לְאֶרֶץ שְׁנַאמַר
(דברים יד-כג) 'וְאָכַלְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ' (דברים יד-כג)
'מֵעֵשֶׂר דִּגְנֶךָ תִּירֹשְׁךָ וְיִצְהָרְךָ וּבְכֹרֶת בְּקָרְךָ וְצֹאנְךָ'.
מִמְּקוֹם שֶׁאֵתָּה מְבִיא מֵעֵשֶׂר דִּגְנָן אֵתָּה מְבִיא בְּכוֹר בְּקָר
וְצֹאן וּמִמְּקוֹם שֶׁאֵין אֵתָּה מְבִיא מֵעֵשֶׂר דִּגְנָן אֵי אֵתָּה
מְבִיא בְּכוֹר בְּקָר וְצֹאן אֶלָּא הָרִי הוּא כְּחֻלִּין וְיֹאכֵל
בְּמוֹמוֹ. וְאִם הֵבִיא אֵין מְקַבְּלִין מִמֶּנּוּ וְלֹא יִקְרַב אֶלָּא
יֹאכֵל בְּמוֹמוֹ:

ש. כסף משנה: מצות בכור בהמה טהורה נוהגת בארץ ובח"ל. כך היא הנוסחא האמיתית והכי משמע בסוף פ"ג דתמורה (דף כ"א) ובפ' אלו טריפות (דף מ"ד): אמרינן דאמרה ליה בת רב חסדא לרבא אבא שרי בוכרא ולא זבן מיניה בשרא ובפ' קמא דבכורות (דף ג'): רב מרי בר רחל ה"ל ההיא חיותא דהוה מקני לאודנייהו לנכרי ובפרק אין צדין (דף כ"ז): ההוא גברא דאייתי בוכרא קמיה דרבא: ומ"ש ואין מביאין בכורות מח"ל שנאמר ואכלת לפני ה' אלהיך וגו' אלא יאכל במומו ואם הביא אין מקבלין ממנו ולא יקרב אלא יאכל במומו. בספ"ג דתמורה (דף כ"א) פלוגתא דתנאי ופסק כר"ע. ודע שבספרי רבינו היה כתוב מצות בכור בהמה טהורה אינה נוהגת אלא בארץ וע"פ זה השיגו הראב"ד וכתב טעות היא זו גם הרמב"ן בהל' בכורות תמה עליו והקשה עליו כמה קושיות וכן הרשב"א והר"ן בתשובה וכולם ספר מוטעה נודמן להם בדברי רבינו והגירסא שכתבתי בדבריו היא הכתובה בספרינו והיא הנוסחא האמיתית:

*****
את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' ביאת המקדש פ"ד הי"ב

כִּיצַד דּוּחָה אֶת הַטְּמֵאָה. הַגִּיעַ זְמַנוֹ שֶׁל אוֹתוֹ קָרְבָן
וְהָיוּ רַב הַקֹּהֶל שְׂמֵקְרִיבִין אוֹתוֹ טְמֵאִין לְמַת. אוֹ שֶׁהָיוּ
הַקֹּהֶל טְהוֹרִים וְהָיוּ הַכֹּהֲנִים הַמְקַרְבִּין טְמֵאִים לְמַת. אוֹ
שֶׁהָיוּ אֵלּוּ וְאֵלּוּ טְהוֹרִין וְהָיוּ כָּלֵי הַשָּׂרֵת טְמֵאִים לְמַת.
הָרִי זֶה יַעֲשֶׂה בְּטְמֵאָה וְיִתְעַסְקוּ בּוֹ הַטְּמֵאִים וְהַטְּהוֹרִים
כְּאֶחָד וְיִכְנָסוּ כָּלָן לְעֶזְרָה. אֲבָל הַטְּמֵאִים בְּטְמֵאָה אַחֲרֵת
כְּגוֹן זָבִין וְזָבוֹת וְנָדוֹת [וְיוֹלְדוֹת] וְטְמֵאֵי שָׂרֵץ וְנִבְלָה
וְכִיּוֹצֵא בָהֶן. לֹא יִתְעַסְקוּ וְלֹא יִכְנָסוּ לְעֶזְרָה וְאִף עַל פִּי
שְׁנַעֲשֶׂה בְּטְמֵאָה. וְאִם עָבְרוּ וְעָשׂוּ אוֹ נִכְנָסוּ לְעֶזְרָה חִיבִין
כָּרַת עַל הַבִּיָּאָה וּמִיתָה עַל הָעֲבוּדָה. שְׁלֹא נִדְחִית אֶלָּא
טְמֵאת הַמַּת בְּלִבָּד:

ת. כסף משנה: כיצד דוחה את הטומאה וכו'. משנה שם (דף ע"ט) נטמא קהל או רובו
או שהיו הכהנים טמאים והקהל טהורים יעשה בטומאה. ומ"ש או שהיו אלו ואלו
טהורים והיו כלי השרת טמאים למת. שם בברייתא. ומ"ש ויתעסקו בו הטמאים והטהורים
כאחד ויכנסו כולם לעזרה. שם בברייתא שאין קרבן ציבור חלוק ופירש"י שאין קרבן ציבור
הבא בטומאה חלוק מאחר שהקרבן רובו בטומאה אף היחיד עושה בטומאה. ומ"ש אבל
הטמאים בטומאה אחרת וכו' לא יתעסקו ולא יכנסו לעזרה ואף ע"פ שנעשה בטומאה ואם
עברו ועשו או נכנסו לעזרה חייבים כרת על הביאה ומיתה על העבודה וכו'. בפרק מי
שהיה טמא (דף צ"ה:) תנן הפסח שבא בטומאה לא יאכלו ממנו זבין וזבות נדות ויולדות
ואם אכלו פטורים [מכרת] ור"א פוטר אף על ביאת המקדש ופירש"י ואם אכלו פטורים
מכרת דאוכל קדשים בטומאה כדיליף בברייתא בגמרא אבל מביאת מקדש לא פטרינהו
[רחמנא] וידוע דהלכה כת"ק:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

הרמב"ם הל' קרבן פסח פ"ז ה"ח

פֶּסַח שֶׁהִקְרִיבוּהוּ בְּטֹמְאָה * הָרִי זֶה נֹאכֵל בְּטֹמְאָה.
 שְׂמֵתַחֲלָתוֹ לֹא בָּא אֶלָּא לֶאֱכִילָהּ. וְאֵינוֹ נֹאכֵל לְכָל טֹמֵא
 אֶלָּא לְטֹמְאֵי מֵת שְׂנֵדַחִית לָהֶם הַטֹּמְאָה הַזֹּאת וּלְכִיּוּצָא
 בְּהֵן מְטֹמְאֵי מִגַּע טֹמְאוֹת. אֲבָל הַטֹּמְאִים שֶׁהִטְמְאָה
 יוּצָאָה עֲלֵיהֶן מִגּוֹפֵן כְּגוֹן זָבִים וְזָבוֹת נְדוֹת וְיוֹלְדוֹת
 וּמְצַרְעִים לֹא יֵאָכְלוּ מִמֶּנּוּ וְאִם אָכְלוּ פְּטוּרִין. מִפִּי
 הַשְּׂמוּעָה לְמַדּוֹ שֶׁהִנְאָכֵל לְטֵהוּרִין חִיבִין עָלָיו מִשּׁוֹם
 טֹמְאָה וְהִנְאָכֵל לְטֹמְאִין אֵין חִיבִין עָלָיו מִשּׁוֹם טֹמְאָה.
 אֲפִלוּ אָכְלוּ טֹמְאֵי הַמֵּת מֵהָאִימּוּרִים שְׁלוֹ פְּטוּרִין. בְּמָה
 דְּבָרִים אֲמּוּרִים שֶׁהִפְסֵחַ יֵאָכֵל בְּטֹמְאָה כְּשֶׁנִּטְמְאוּ הַצְּבוּר
 קִדְּם זְרִיקַת הַדָּם. אֲבָל אִם נִטְמְאוּ לְאַחַר זְרִיקַת הַדָּם לֹא
 יֵאָכֵל:

א. כסף משנה: פסח שהקריבוהו בטומאה הרי זה נאכל בטהרה וכו'. משנה בפרק כיצד צולין (דף ע"ו:). ויש טעות סופר בספרי רבינו וצריך להגיה ולמחוק בטהרה ולכתוב במקומו בטומאה: ואינו נאכל לכל טמא אלא לטמאי מת וכו'. משנה בפרק מי שהיה טמא (דף צ"ה:) הפסח שבא בטומאה לא יאכלו ממנו זבים וזבות נדות ויולדות ואם אכלו פטורים ומשמע לרבינו דלא מיעטה המשנה אלא דוקא הני טמאים שטומאה יוצאה מגופם אבל שאר טמאים שאין טומאה יוצאה מגופם יאכלו והכי אמרינן בפרק חמישי דבכורות (דף ל"ג:) על משנה זו דפליג רחמנא בין טומאה יוצאה עליו מגופו לאין טומאה יוצאה עליו מגופו. ומה שכתב מפי השמועה למדו שהנאכל לטהורים וכו'. פרק מי שהיה בגמרא. ומה שכתב אפילו אכלו טמאי המת מהאימורים שלו פטורים. שם בעיא דאיפשיטא: במה דברים אמורים שהפסח יאכל בטומאה וכו'. נלמד ממה שיבא בסמוך:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ד.

הרמב"ם הל' יום טוב פ"ג ה"ו

הַמִּפְשִׁיט אֶת הַבְּהֵמָה לֹא יִרְגֵל בְּיוֹם טוֹב. = כִּיצַד הוּא
הַמְרַגֵּל. זֶה הַמוֹצֵיא כָּל בֶּשֶׂר מֵרְגֵל אַחַת כְּדִי שְׂיוֹצִיא
כָּל הָעוֹר שָׁלֵם וְלֹא יִקְרַע. מִפְּנֵי שְׁטוּרַח בְּהַפְשִׁיט זֶה טַרַח
גָּדוֹל וְאֵין בּוֹ צַרְךְ לְמוֹעֵד. וְכֵן אָסוּר לַעֲשׂוֹת בֵּית יָד
בַּבֶּשֶׂר וְהוּא שְׂעֵשֶׂה בְּסַכִּין שְׁלֹא יַעֲשֶׂה כְּדָרְךְ שֶׁהוּא
עוֹשֶׂה בְּחַל. וּמִתָּר לַעֲשׂוֹת סִימָן בַּבֶּשֶׂר:

שו"ע או"ח סימן תצט פעיף א

א. אין עושין הפשטת עור ביו"ט בדרך שיש בזה טירחא גדולה, כגון
להוציא כל הבשר דרך אבר אחד כדי שישאר העור שלם, שזו
טירחא שאין בה צורך המועד.^א

עין משפט ה.

הרמב"ם הל' בכורות פ"א ה"ט

הַמִּפְשִׁיט בְּכוֹר בְּעַל מוֹם ד' הָרִי זֶה מִתָּר לְהַפְשִׁיטוֹ בְּאֵי
זֶה דָּרְךְ שְׂיִרְצָה. אִם רָצָה לְהִרְגֵל מֵרְגֵל. וְכֵן שְׂאָר פְּסוּלֵי
הַמְּקַדְשִׁין אִם רָצָה לְהַפְשִׁיט מִן הָרְגֵל מִפְּשִׁיט:

ב. כסף משנה: המפשיט את הבהמה לא ירגיל ביו"ט וכו'. נראה מדברי רבינו שכל שאינו
מפשיט בענין שמוציא כל הבשר מרגל אחד מותר ואע"פ שכל עור הגוף שלם מלפניו
ומאחריו כמו שנוהגים היום שהרי אין בזה טורח יותר מאילו היה פותחו מלפניו ואדרבה
כשהוא שלם מלפניו ומאחריו הוא יותר נוח להפשיט וכ"נ ממה שפירש בפ' העור והרוטב
(חולין קכ"ג). אהא דתנן המרגיל כולו חיבור וכו':

ג. מברייחא בכורות ל"ג.

ד. כסף משנה: המפשיט בכור בעל מום וכו'. בספ"ד דתמורה (דף כ"ד) תניא דאין
מרגילין בבכור ולא בפסולי המוקדשין ואוקימנא לה בתנאי דלית הלכתא כוותייהו.
ומה שאמרו שם במערבא אמרי מפני שנראה כעובד עבודה בקדשים ר"י בר אבין אמר

*****
את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

שו"ע או"ח סימן שז פעיף א

א. "ודבר דבר" דרשו חז"ל שלא יהיה דבורך של שבת כדבורך בחול^ה, ע"כ אסור לומר דבר פלוני אעשה למחר^ו או סחורה פלונית אקנה למחר, ואפי' בשיחת דברים בטלים אסור להרבות.

הגה: אנשים שסיפור החדשות עונג להם מותר לספרם בשבת^ז, אבל מי שאינו מתענג מזה אסור לאומרם כדי שיתענג חבירו.

עין משפט ו. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ד ה"ג

הַמְפָּרֵשׁ חֲטָאתוֹ וְאַבְדָּהּ^ח וְהַפְּרִישׁ אַחֲרַת תְּחִתָּיהּ וְנִמְצְאָת הָרְאשׁוֹנָה וְהָרִי שְׁתִּיָּהֶם עוֹמְדוֹת. מִשֶּׁךְ אַחַת

גזירה שמא יגדל מהם עדרים מפרש רבינו דאדר"א בר"ש קאי ולא כדפירש"י והרא"ש:

ה. שבת קיי"ג, ומשער הכוונות דף ע"ד כתב שהאר"י ז"ל היה נוהר מאוד שלא לדבר בלשון לעז ביום שבת לא בלילה ולא ביום רק כשהיה צריך איזה דרוש כדי שיבינו העם, גם היה נוהר שלא לדבר שיחה בטלה או דיבור חול אפי' בלשון הקודש, וכן היה נוהג ביו"ט.

ו. אבל אם הוא דבר מצוה מותר, ברכי יוסף אות א'.
 ו. אסור לקרוא בספר כדי להכיר מקום הצריך הגהה למחר, אבל אם מכוין לקרות בו ואגב אם ימצא טעות יגיהנה למחר מותר, הרדב"ז בסי' תר"צ.
 לשבת בחנות של גוי בשבת אסור אפי' אינו שותפו, כה"ח אות ו' מזקן אהרן.
 לספר מאהביו שמתו, או שהן בצער אסור, מספר חסידים סי' ק"י.
 ו. אל ידור אדם במקום שיש שוק הגויים בשבת בשכונתו, כי א"א שלא יחטא בדבריו או בשום דבר. מ"א ס"ק ג'.

ז. ואין זה משנת חסידים, והנשמר מלדבר דברי חול קדוש יאמר לו, ואפי' לומר לחבירו בוקר טוב בשבת במקום זה יש לומר לו שבת שלום לקיים זכור את יום השבת לקדשו, של"ה.

ח. כסף משנה: המפריש חטאתו ואבדה וכו'. בפ"ד דתמורה (דף כ"ב:); איפליגו ר' ורבנן בנמצאת קודם כפרה דלרבי תמות ולרבנן תרעה וידוע דהלכה כרבנן ואמר רב הונא אמר רב (דף כ"ג) הכל מודים שאם משך אחת והקריבה שהשניה מתה לא נחלקו אלא בבא לימלך דרבי סבר לא עשו תקנה בקדשים וכו' ורבנן סברי עשו תקנה בקדשים ואמרינן

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

מִשְׁתִּיחֶן וְנִתְכַפֵּר בָּהּ הָאֲחֵרֶת תָּמוּת. בָּא לְהַמְלִיךְ אוֹמְרִין לוֹ שְׂתִכְפִּיר בְּזוֹ שֶׁהִפְרִישׁ בְּרֵאשׁוֹנָה וְהַשְּׂנִיָּה תִרְעָה עַד שְׂיִפֵּל בָּהּ מוּם וְיִפְלוּ דְמֵיהָ לְנִדְבָה. הִיתָה אַחַת מֵהֶן תְּמִימָה וְאַחַת בְּעֵלֶת מוּם. תְּמִימָה תִקָּרֵב וּבְעֵלֶת מוּם תִּפְדָּה. נִשְׁחַטָה בְּעֵלֶת מוּם קִדָּם שְׂיִזְרַק דָּם הַתְּמִימָה הָרִי זוֹ אֲסוּרָה בְּהִנָּאָה. הָיוּ שְׂתִיחֶן בְּעֵלֵי מוּמִין יִמְכְּרוּ שְׂתִיחֶן וְיָבִיא מִדְּמֵיהֶם חֲטָאת וְהִשָּׂאָר יִפֵּל לְנִדְבָה:

דף לג:

עין משפט א.

הרמב"ם הל' איפורי מזבח פ"א הי"ב

כָּל פְּסוּלֵי הַמִּקְדָּשִׁין כְּשִׂיפְדוּם מִתָּר לְשַׁחֲטוֹן בְּשׁוּק שֶׁל טַבָּחִים וְלִמְכָרָן שָׁם וְלִשְׁקַל בְּשָׂרָם בְּלִיטָרָא כְּשִׂאָר הַחֲלִין

ליה התכפר באבודה ושאינה אבודה תרעה. ופירש"י שאם משך אחת מהן והקריבה מדעתו דחה האחרת בידים דגלי דעתיה דלא איכפת לי מינה ואפי' משך האבודה ונתכפר בה והנשארת היא שלא נאבדה מעולם מתה וכי פליגי רבנן היינו בבא לימלך דגלי דעתיה דניחא ליה עכ"ל. ואע"ג דר' אבא פליג ארב הונא פסק רבינו כרב הונא משום דמסתבר טעמיה ועוד דאתיא ליה סתם מתני' כדברי הכל: היתה אחת מהן תמימה ואחת בעלת מום וכו'. בפ"ד דתמורה (דף כ"ד) תניא היו לפניו שתי חטאות אחת תמימה ואחת בעלת מום תמימה תקרב בעלת מום תפדה נשחטה בעלת מום עד שלא נזרק דמה של תמימה מותרת משנזרק דמה של תמימה אסורה ר' אלעזר בר"ש אומר אפילו בשר בעלת מום בקדירה ונזרק דמה של תמימה יוצא לבית השריפה. ונראה מדברי רבינו שהוא פוסק כר' אלעזר בר"ש וצריך טעם למה פסק כיחידאה ואפשר שטעמו משום דבגמרא העמידו ברייתא דאין מרגילין כראב"ש ושקלו וטרו אמוראי בטעמא. ויותר נראה לומר שפסק כרבנן ויש חסרון בדברי רבינו וכך צריך להגיה נשחטה בעלת מום קודם שיזרק דם התמימה מותרת אחר שנזרק דמה אסורה בהנאה: היו שתיהן בעלי מומין ימכרו שתייהם וכו'. משנה שם (דף כ"ב):

ט. כסף משנה: כל פסולי המוקדשין כשיפדו וכו'. משנה בפרק פסולי המוקדשין (דף ל"א): התפיס בכור לבדק הבית וכו'. בפרק התערובות (דף ע"ה): בעיא דאיפשיטא:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

חוץ מן הבכור ומן המעשר. מפני שמכירתם בשוק מוסיף בדמיהן. שאר הקדשים שדמיהן חוזרין להקדש שהרי מביא בדמיהם בהמה אחרת מוכרין אותן בשוק כחלין. אבל הבכור והמעשר שאין דמיהם להקדש אלא נאכלין במומן כמו שיתבאר אין שוחטין אותם בשוק של טבחים. ואין מוכרין אותם שם. אפלו התפיש בכור לבדק הבית אינו נשקל בליטרא ולא ימכר בשוק שאינו יכול להתפיש אלא דבר הקנוי לו קנין גמור:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' בכורות פ"ב הי"ג

בכור שאחזו דם יקיז. ובלבד שלא יתפון לעשות בו מום. ואם נעשה בו מום בהקזה זו הרי זה נשחט עליו:

שו"ע יו"ד סימן שיג סעיף ו

ו. בכור שאחזו דם יקיז ממנו דם ובלבד שלא יתכוון לעשות בו מום, ואם נעשה בו מום הרי זה נשחט ע"פ זה.

עין משפט ג. הרמב"ם הל' תרומות פ"ב הי"ג

חבית של תרומה שנולד לה ספק טמאה הרי זה לא יחדש בה דבר. לא יזיזנה ממקומה ולא יגלנה אלא

י. כסף משנה: בכור שאחזו דם יקיז וכו'. משנה שם (ל"ב): פלוגתא דתנאי וכן בבביתא ופסק כר"ש דמתניתין ודברייתא דהכי איפסיקא הלכתא בגמ':

כ. ממשנה שם בדף ל"ג ע"ב, וכחכמים.

ל. כסף משנה: חבית של תרומה וכו'. משנה בפ"ח דתרומות (משנה ח) וכו"ג דאמר אל יחדש בה דבר והטעם מפני שכל זמן שהיא בספק אינה ראויה לא לאכילה ולא

יְנִיחָנָה עַד שֶׁתִּטָּמֵא וְדַאי וְתִשְׁרַף. וְאִין חוֹשְׁשִׁין שְׁמָא
תֵּאכֹל:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ב הי"ד

כָּל הַמִּנְחוֹת הַקְּרִיבוֹת לְגִבֵי הַמִּזְבֵּחַ מִצָּה. **מ** וְכֵן שִׁירֵי
הַמִּנְחוֹת שְׂאוּכָלִין הַכֹּהֲנִים אַף עַל פִּי שֶׁהֵן מְתָרִין לְאָכְלָן
בְּכָל מֵאֲכָל וּבְדַבַּשׁ אֵין אוֹכְלִין אוֹתָן חֲמֵץ שְׂנֵאָמַר
(ויקרא ו-י) 'לא תאפה חמץ חלקם'. אֲפִלוּ חֲלָקִים לֹא
יִחְמִיצוּ. וְאִם הֶחֱמִיץ שִׁירֵיהָ לֹקָה. וְהִמְחִיץ אַחַר
הִמְחִיץ חֵיב. וְלוֹקֵין עַל כָּל עֲשִׂיהָ וְעֲשִׂיהָ שָׁבָה:

זילוף שמא טהורה היא ולא יזינה ממקומה לשמרה כדי שלא תטמא ודאי דמוטב שתטמא
כדי שתהא ראויה לזילוף ובלבד שלא תטמא על ידו ולזה אמר ולא יגלנה כדי שלא תטמא
על ידי מעשיו כך פירש ר"ש ואין נראה כן מדברי רבינו דא"כ הו"ל לסיים בה יניחנה עד
שתטמא ודאי ותעשה זילוף אלא כוונתו לומר לא יזינה ממקומה לשמרה שמוטב שתטמא
כדי שתשרף ולא יבא בה לידי תקלה:

מ. כסף משנה: כל המנחות הקריבות לגבי המזבח מצה. ר"פ (דף נ"ב:) כל המנחות
באות מצה חוץ מחמץ שבתודה ושתי הלחם. ומ"ש וכן שירי המנחות וכו' עד ואם
החמיצו שיריה לוקה. משנה שם (דף נ"ה). ומ"ש שמותר לאכלן בדבש. שם. ומ"ש
והמחמץ אחר המחמץ חייב. מימרא דרבי יוחנן שם (דף נ"ו:) ופרק כל פסולי המוקדשין
(דף ל"ג:). ומ"ש ולוקין על כל עשיה ועשיה שבה וכו'. משנה שם וחייב על לישתה ועל
עריכתה ועל אפייתה. ודע דאיתא בגמרא (דף נ"ו) אמר רב פפא אפאה לוקה שתיים אחת
על עריכתה ואחת על אפייתה והא אמרת מה אפיה מיוחדת שהיא מעשה יחידי וחייבין
עליה בפני עצמה ל"ק הא דעריך הוא ואפה הוא הא דעריך חבריה ויהיב ליה ואפה.
ופירש"י לוקה שתיים דאפיה גמר עריכה היא. ערך הוא ואפה הוא לאחיובי תרתי אתרוייהו.
ערך חבריה ואפה הוא מחייב חבריה חדא ואיהו תרתי אפיה ואעריכה דגמר גמרה עכ"ל.
והתוס' פירשו בענין אחר ויש לתמוה למה השמיט רבינו מימרא זו:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ה.

הרמב"ם הל' איסורי ביאה פט"ז ה"י

אָסוּר לְהַפְסִיד אֵיבָרֵי זָרַע בֵּין בְּאָדָם בֵּין בְּבַהֲמָה חַיָּה
וְעוֹף. אֶחָד טְמֵאִים וְאֶחָד טְהוֹרִים. בֵּין בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בֵּין
בְּחוּצָהּ לְאֶרֶץ. אֶף עַל פִּי שְׁנַאֲמַר (וַיִּקְרָא כב-כד)
'וּבְאֲרָצְכֶם לֹא תַעֲשׂוּ' מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמַדּוּ שְׂדֵבֶר זֶה נוֹהֵג
בְּכָל מְקוֹם. וְעַנִּין הַכְּתוּב לֹא יַעֲשֶׂה זֹאת בְּיִשְׂרָאֵל בֵּין
בְּגוֹפֶן בֵּין בְּגוֹף אַחֲרִים. וְכָל הַמְסָרִס לּוֹקֵה מִן הַתּוֹרָה
בְּכָל מְקוֹם. וְאֶפְלוּ מְסָרִס אַחַר מְסָרִס לּוֹקֵה:

שו"ע אה"ע סימן ה סעיף יא

יא. המסרס אדם או בהמה או חיה טמאה או טהורה בין בארץ בין
בחו"ל לוקה^ב, ואף מסרס המסורס כבר.

יג. המסרס נקבה פטור אבל אסור מן התורה.^ב

עין משפט ו.

הרמב"ם הל' איסורי מזבח פ"א ה"ח

הַטִּיל מוֹם בְּקִדְשִׁים^ע וּבָא אַחֲרֵי וְהִטִּיל בָּהּ מוֹם אַחֲרֵי
הַשְּׁנִי אֵינוֹ לּוֹקֵה:

ג. מתורת כהנים פ"ז מהלאו דלא תעשו וכו'.

ס. דנקבה לא נכללה בלאו כ"כ הגאון באות כ"ה.

ע. כסף משנה: הטיל מום בקדשים וכו'. פלוגתא דתנאי בברייתא בפ' פסולי המוקדשין
(דף ל"ג:) ופסק כחכמים:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com